

Kandil Aydınlığı

– E.Kirişçi · 20 Nisan 2019

İki büklüm ihtiyar kadın koltuğa oturmuş tespih çekiyordu. Odaya aşağı yukarı aynı yaşlarda bir kadın girdi. Elinde kandil simidi... “Feride, komşum bu senin.” Feride gülümseyerek kabul etti. “Kandilin mübarek olsun Cananım.” Sarılıp öpüştüler. Canan odadan çıkarken Feride’nin simidi yemeyip ayaklandığını gördü. Feride gardırobun önünde dikildi. Canan kapı aralığından olup biteni izliyordu. Gardırop açılınca gözlerine inanamadı. Onlarca kandil simidi gardırop içine gerilmiş iplerde dizili... Feride en üstteki ipin ucunu çividen kurtarıp simidi geçirdi. İpin ucunu tekrar çiviye dolayıp kapıyı örttü. Yerine dönerken Canan telaşla başını aralıktan çekti. Feride tespihe devam ederken sanki aklına bir şey gelmiş... Lambayı söndürüp odadan çıktı. Arkasından hemen kapı açıldı. Holden süzülen ışık etrafı yarım aydınlattı. Canan hızla odaya girdi. Gölgelelerin içinde kaybolmuş gardırop... Usulca yanaşıp kapıyı açtı. Küf kokusu... Pamuklanmış simitler... Suratı buruştu. Ağzından soluyordu. En alt sırada, baştaki simide gözü ilişti. Eğildi. Susamlar dökülmüş... Yeşilli morlu iplikler... Toz yumağı... Merakla parmağını uzatırken lamba yandı. Utanç içinde boynu bükük... Dikildi. “Kusura bakma,” diye özür dilerken Feride oda komşusuna sokulup tek tek simitlerin hikâyesini anlattı. “İlk gördüğüm kandil simidi. Babam getirmişti... Şuysa eşimin ilk aldığı... Oğlumun, kızımın, torunlarımın...” Arkadaşına baktı. Dolan gözler...